

по-малко. Така изцепената срѣдна частъ се издѣлва дълго и грижливо отъ дветѣ страни по равно, докато стигне на дебелина до два залепени листа хартия. Ивицата е толкова гъвкава, че може да се привие на гривна безъ да се пречупи. Опитниятъ майсторъ я прегъва презъ срѣдата на две равни части подъ остъръ жгълъ и вкарва едното крило — ухо, както се нарича — въ процепа на първото заострено дръвче, намѣства гъвката тъкмо по срѣдата на процепа и стрелата е почти готова. Остава само да заостри краищата на дветѣ уши горе. Заостря ги. Да закриви върховетѣ — единътъ на една страна, другиятъ — на друга — и стрелата е готова. Не, не още! За да бжде готова, трѣбва да се провърти съ върха на ножчето тънка дупчица по срѣдата, подъ процепа, отдето почва шилестата частъ на дръвцето. Това е, наистина, тъкмо срѣдата между остриятъ връхъ и края на ушитѣ.

Стрелата е готова!

Но трѣбва да се опита добра ли е. Какъ? Взематъ сурова тънка дълга дрънова пръчка, заострена на по-тънкия край, набождатъ стрелата на дупчицата, вдигатъ една тояга полегато въ лѣва ръка, нагаждатъ подъ нея пръчката съ стрелата, така че заострениятъ ѝ край да сочи нагоре и — удрятъ пръчката въ тоягата. Стрелата изсвистява и отлита нагоре — толкова бързо и високо, че се загубва мигомъ въ сини небеса. Но следъ мигъ се мѣрва предъ очитѣ, тупва и се забива съ остриятъ си, по-тежъкъ край, въ земята, нагоре съ дветѣ бѣли, стройни крилца. Отдалече, падналата стрела прилича на разцѣвнало тънко бѣло лале върху зелената морава.